

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **FVE Drnholec s.r.o.**, IČ: 28485335, se sídlem v Praze 3, Husitská 344/63, zast.: Mgr. Ivo Štorkem, advokátem se sídlem v Praze 3, Husitská 344/63, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.1.2012, čj. 520/12-1200-107060,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí správce daně, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 28.6.2011, čj. 194246/11/003513106495. Ve správním (daňovém) řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že žalobce nemá přeplatek za měsíce leden 2011 a únor 2011.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí finančního úřadu. Uvedl, že nesouhlasí s aplikací ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), podle něhož byla v tomto řízení

postupováno. Institut tzv. odvodu z elektřiny ze slunečního záření považuje za protiprávní a protiústavní. Nejprve napadl legislativní proces přijetí zákona č. 330/2010 Sb. a č. 402/2010 Sb., který považuje z důvodu jeho kvapnosti, absence adekvátního vysvětlení a odůvodnění a absence přiměřené legisvakanční doby za předpis, který není v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty. Dále uvedl, že zavedením institutu odvodu došlo na straně žalobce k porušení jeho legitimního očekávání na zachování a ochranu práv, která nabyt na základě zákona č. 180/2005 Sb. v původním znění. Takové právo považuje za součást svého majetku (tedy právo na zaplacení výkupní ceny v původní výši po stanovenou dobu při splnění stanovených podmínek), a podle jeho názoru právo na konkrétní plnění byla stanovena samotným zákonem. Podle jeho názoru takové právo je pod spadá pod rozsah článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě, přičemž v žalobě citoval část odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6.10.2005 ve věci Draon proti Francii. Ohledně svého tvrzení na ochranu majetku dále poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 642/03 a I. ÚS 185/04. Podle jeho názoru zavedený institut odvodu odporuje zásadě zákazu retroaktivity zákona, kterou odvozuje z toho, že od okamžiku účinnosti příslušné normy – zákona č. 402/2010 Sb. – se fakticky snižuje výnos ze solární elektrárny, třebaže právo na dosahování výnosu nabyt za původní právní úpravy, která tento institut neznala. Podle názoru žalobce tak institut odvodu je nepravou retroaktivitou, jímž stát zasahuje do právní jistoty adresátů původní právní úpravy, přičemž poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 4.2.1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, stát zasahuje do právní jistoty adresátů právní úpravy (zde poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a II. ÚS 271/06), a dále z toho důvodu, že stát legitimně nevysvětlil nutnost přijetí institutu odvodu, přičemž znovu opakuje, že k přijetí došlo kvapně a bez dostatečně dlouhé doby legisvakance.

3. Žalobce dále uvádí, že podle jeho názoru přijetí institutu odvodu považuje za porušení zásady rovnosti, práva vlastnit majetek, zásadou proporcionality, právem na ochranu pokojného užívání majetku a svobodu podnikání.
4. Žalovaný (původní žalovaný Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu) s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl tytéž důvody, jako v žalobou napadeném rozhodnutí.
5. Pro úplnost soud uvádí, že nadále jedná s žalovaným Odvolacím finančním ředitelstvím podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“, na nějž přešla působnost původního žalovaného zákonem č. 456/2011 Sb., který nabyt účinnosti 1.1.2013.
6. Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti žaloby podstatné skutečnosti. V této souvislosti je nutné uvést, že žalobce nenapadá přímo postup žalovaného a finančního úřadu, nesouhlasí pouze s aplikací ust. § 7a zákona č. 180/2005 Sb., když již v odvolacím řízení uváděl obsahově tytéž skutečnosti, jako v tomto soudním řízení.
7. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal žádost o vrácení přeplatku na dani dne 13.4.2011 za leden a únor 2011. Žalovaný dospěl k závěru, že finanční úřad postupoval v souladu se zákonem č. 180/2005 Sb., když tuto žádost zamítl, neboť žalobce je v postavení poplatníka odvodu a společnost E.ON v postavení plátce odvodu, proto byl plátce odvodu oprávněn tento odvod srazit,

čímž splnil svou zákonnou povinnost. Ohledně namítané neústavnosti zákonného postupu žalovaný uvedl, že k posuzování ústavnosti je povolán Ústavní soud, nikoliv správce daně, který musí příslušné zákony respektovat a podle nich postupovat.

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
9. Podle ust. § 7a zákona č. 180/2005 Sb., ve znění účinném v rozhodné době (tedy v období leden – únor 2011): *„Předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření (dále jen „odvod“) je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010.“*
10. Toto ustanovení bylo mj. do zákona č. 180/2005 Sb. doplněno novelou tohoto zákona, a to zákonem č. 402/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011. Tento zákon byl ve Sbírce zákonů rozeslán dne 14.12.2010.
11. Obsahově obdobné námitky, jako jsou žalobní námitky žalobce v tomto soudním řízení, posuzoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, na něž městský soud v argumentaci odkazuje a z něho vychází. V tomto nálezu Ústavní soud mj. uvedl, že *„...volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“*

V této souvislosti Ústavní soud neodhlíží od skutečnosti, že to byl stát, který zákonem zaručil garance patnáctileté doby návratnosti investic a výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů, a tím motivoval dotčené subjekty k podnikatelské činnosti v oblasti výroby energie z obnovitelných zdrojů. Jak však bylo shora uvedeno, považuje Ústavní soud současně za legitimní, pokud zákonodárce přistoupí po objektivně zjištěné změně poměrů na straně investic do FVE k regulaci podpory výroby energie z OZE tak, aby byla zachována rovnováha mezi vstupy a výnosy nastavená původním zněním zákona č. 180/2005 Sb., která byla vyjádřena patnáctiletou návratností investice a pevně danou výší výnosů.

Ústavní soud na tomto místě zdůrazňuje, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika, může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu (srov. např. Pl. ÚS 9/07, bod 54). Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační ("rdousící efekt") či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny - tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité

(průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“.

12. V této souvislosti je nutné uvést, že návrh Ústavnímu soudu podala skupina poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, a směřoval mj. ke zrušení ust. § 7a – 7i zákona č. 180/2005 Sb. Městský soud má za to, že Ústavní soud ve svém nálezu zcela vyčerpал tuto problematiku co se týká legislativního procesu (bod 36 – 39 nálezu), principu předvídatelnosti a očekávatelnosti právní úpravy (65 – 77 nálezu), tvrzeného zásahu do majetku a posouzení nepravé retroaktivity právní normy (bod 46 – 56 nálezu), mezinárodní komparace (bod 57 – 64 nálezu), a městský soud tak v tomto soudním řízení na tento nále z i jeho důvody odkazuje a přijímá je za své. Z tohoto důvodu neposoudil žádný z žalobních bodů jako důvodný.
13. Pro úplnost městský soud uvádí, že ve shora zmíněném nálezu Ústavní soud uvedl právní názor, že v jednotlivých individuálních případech může aplikace těchto ustanovení vyvolat situace, které mohou mít „rdousící efekt“. V podané žalobě však žalobce žádné takové žalobní body nevznáší, žalobce pouze napadal ústavnost novely zákona č. 180/2005 Sb. obecně bez konkrétního vztahu ke svým poměrům či podnikatelské činnosti, proto se soud v tomto soudním řízení ani jimi nezabýval.
14. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
15. O věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová